22 ఏప్రిల్, 1954

భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థానం

రోనాల్డ్ వుడ్ మాతమ్స్

వెర్సస్

పశ్చిమ బెంగాల్ రాష్ట్రం

(సంభందిత అప్పీల్స్‌తో)

(మెహర్ చంద్ మహాజన్ సి. జె., ఎస్. ఆర్. దాస్, భగవతి, జగన్నాధదాస్ మరియు వెంకటరామ అయ్యర్ న్యాయమూర్తులు)

క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి, (యాక్ట్ V ఆఫ్ 1898), సెక్షన్ 257 – ప్రతివాదన సాక్ష్యాలను సమర్పించే అవకాశం లేకపోవడం – యొక్క ప్రభావం – ఈ విషయం లో కోర్టు విధి.

క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి , 1898లోని 257వ అధికరణలోని తప్పనిసరి నిబంధనల ప్రకారం నిందితుడికి తన సాక్ష్యాన్ని జోడించడానికి సహేతుకమైన అవకాశం ఇవ్వకపోతే, ప్రాసిక్యూషన్ సాక్ష్యం స్పష్టంగా అతనిపై బలమైన కేసును స్థాపించినప్పటికీ, నిష్పక్షపాత విచారణ జరగదు మరియు నిందితుడిని దోషిగా నిర్ధారించలేము .

న్యాయం జరిగేలా రూపొందించిన విధివిధానాలను పకడ్బందీగా పాటించాలని, వాటిని ఉల్లంఘించకుండా చూసేందుకు న్యాయస్థానాలు జాగ్రత్తగా పరిశీలించాలి.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్స్ నం. 9, 13, 14 మరియు 15 ఆఫ్ 1952.

1947, నవంబర్ 13న ప్రివీ కౌన్సిల్ ప్రత్యేక అనుమతి మంజూరు చేసిన తరువాత బదిలీపై అప్పీలు, 1947 జూలై 14 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు, క్రిమినల్ అప్పీల్ నెంబరు 350 ఆఫ్ 1946 లో కలకత్తాలోని హైకోర్టు యొక్క తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి మరియు భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 134 (1) (సి) ప్రకారం 1951 సెప్టెంబర్ 6 నాటి కలకత్తాలోని హైకోర్టు క్రిమినల్ అప్పీల్స్ నెం.340, 341, 351 ఆఫ్ 1946లో తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి అప్పీలు చేయబడింది మరియు ప్రభుత్వ అప్పీల్ నెంబరు 19 ఆఫ్ 1946.

ఎస్. సి. చక్రవర్తి, ఏ. కే. ముఖర్జీ మరియు *సుకుమార్ ఘోష్* సీఆర్. ఏ. నెం.9 లో అప్పీలుదారు తరపున.
ఏ. కె. బాసూ, (*గణపత్ రాయ్*, అతనితో పాటు) సీఆర్. ఏ. నెం. 13 లో అప్పీలుదారు తరపున.
ఏ. కె. దత్ మరియు *గణపత్ రాయ్* సీఆర్. ఏ. నెం.14 లో అప్పీలుదారు తరపున.
సుకుమార్ ఘోష్ సీఆర్. ఏ. నెం.15 లో అప్పీలుదారు తరపున.
బి. సేన్, ఎ. ఎం. చటర్జీ మరియు *పి. కె. బోస్*, అన్ని అప్పీళ్లలో ప్రతివాదుల తరపున,
1954. ఏప్రిల్ 22. కోర్టు తీర్పును వెలువరించినది

వెంకటరామ అయ్యర్ జె. – ప్రభుత్వాన్ని మోసం చేయడానికి కుట్ర పన్నారని, లంచం తీసుకున్నారనే అభియోగాలపై అప్పీలుదారులను దోషులుగా నిర్ధారిస్తూ కలకత్తా హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులకు వ్యతిరేకంగా దాఖలైన అప్పీళ్లు ఇవి. వాస్తవాలు, ముఖ్యమైన వాటిని క్లుప్తంగా చెప్పవచ్చు. అప్పీలుదారు ఎస్. కె. దత్ బ్రిటిష్ ఇండియా కన్స్ట్రక్షన్ కంపెనీ పేరు మరియు శైలిలో భవన నిర్మాణ కాంట్రాక్టర్ గా వ్యాపారం సాగించేవారు. ఈ సంస్థకు అసన్‌సోల్ లో ఒక శాఖ ఉండేది, ఇది ముఖ్యమైన తేదీలలో, అప్పీలుదారు జె. కె. బోస్ బాధ్యతలో ఉంది. మే, 1942లో, సైన్యం ఈ ప్రాంతంలో డంపులు మరియు రోడ్ల నిర్మాణాన్ని చేపట్టింది, మరియు అసన్‌సోల్ లో గారిసన్ ఇంజనీర్ గా ఉన్న అప్పీలుదారు ఆర్. డబ్ల్యు మాతమ్స్ కు బాధ్యతలు అప్పగించారు, అప్పీలుదారు పి. సి. ఘోష్ అతని క్రింద పర్యవేక్షకుడిగా పనిచేస్తున్నారు. 1942 మే 10 న, అసన్‌సోల్ సమీపంలోని బర్న్‌పూర్ అనే ప్రదేశంలో డంప్ నిర్మాణానికి ఎస్. కె. దత్ వర్క్ ఆర్డర్ ఇవ్వబడింది. 1942 జూన్, జూలై నెలల్లో ఈ పనులు జరిగాయి మరియు ఎస్. కె. దత్ కు రూ.1,74,000 చెల్లించారు. ప్రాసిక్యూషన్ యొక్క కేసు ఏమిటంటే, ఈ మొత్తం వాస్తవంగా చేసిన పనులకు తనకు రావాల్సిన దానికంటే ఎక్కువ, సుమారు 56,000 రూపాయలు, ఈ అదనపు మొత్తాన్ని తిరిగి ఇవ్వకుండా ఉండటానికి, అప్పీలుదారులు ఒక కుట్రకు పాల్పడ్డారు, దీని ప్రకారం ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ జారీ చేయబోయే ఉత్తర్వును అమలు చేయడానికి చేపట్టినట్లు చెప్పబడుతున్న రహదారుల నిర్మాణానికి ఎస్. కె. దత్ క్లెయిమ్ చేయడానికి . పి. సి. ఘోష్ నిర్మించినట్లుగా చెప్పబడుతున్న రహదారిని కొలవాల్సి ఉంది, మరియు వాస్తవంగా చెల్లించిన దానికంటే ఎక్కువ మొత్తానికి బిల్లును ఆమోదించాల్సి ఉంది. ఈ పథకానికి అనుగుణంగా, ఎస్. కె. దత్ 1943, జనవరి 28న ఎగ్జిబిట్ 19ను వ్రాశాడు, "స్టోర్ డంప్ ప్రాంతములో అదనపు పనికి" డబ్బు చెల్లించాలని కోరాడు ; ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ 1942 జూలై 7వ తేదీన ఎస్. కె. దత్ కు రోడ్డు నిర్మాణానికి ఆర్డర్ ఇస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేశాడు. పి. సి. ఘోష్ 1943 మార్చి 15న

రూ.1,89,458-14-0 తో, ఎగ్జిబిట్ 6, తుది బిల్లును తయారు చేయగా, దానిని ఆర్. డబ్ల్యు మాతమ్స్ ఆమోదించారు. అప్పీలుదారు ఎస్. కె. దత్ నిర్మించినట్లు చెప్పబడుతున్న రోడ్డు వాస్తవానికి, మిలిటరీ చేత నిర్మించబడింది, 1942 జూలై 7వ తేదీన ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ జారీ చేసిన ఉత్తర్వు వాస్తవానికి 1943 మార్చిలో అమల్లోకి వచ్చింది. ఫైబిల్లును ఆమోదించడానికి పరిగణనలో ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ కు, పి. సి. ఘోష్ కు రూ.30,000 లంచం ఇవ్వడానికి అంగీకరించారని, ఎస్. కె. దత్ ఆ మొత్తాన్ని చెక్కు ద్వారా 1943 మార్చి 16న జె. కె. బోస్ కు, మార్చి 17న పంపారని ప్రాసిక్యూషన్ పేర్కొన్నారు. 1943 లో ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ కు రూ.18 వేలు, పి. సి. ఘోష్ కు రూ.12 వేలు అక్రమంగా చెల్లించారు. తదనుగుణంగా ప్రభుత్వాన్ని మోసం చేయడానికి కుట్ర మరియు లంచం తీసుకున్నట్లు అప్పీలుదారులపై అభియోగాలు మోపారు.

ఈ కుట్రను అప్పీలుదారులు ఖండించారు. వాస్తవానికి ఆ రోడ్డును ఎస్. కె. దత్ నిర్మించారని వారు పేర్కొన్నారు. రూ.30,000 చెక్కుకు సంబంధించి ఎస్. కె. దత్, పి. సి. ఘోష్ ల దావా ఏమిటంటే, ఎస్. కె. దత్ ఆధ్వర్యంలో రహదారులు నిర్మించిన సబ్ కాంట్రాక్టర్లకు చెల్లించడానికి ఈ మొత్తం అవసరమని, వాస్తవానికి దానిని ఆ ప్రయోజనం కోసం ఉపయోగించారని పేర్కొన్నారు. వారు ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ ను ప్రవేశ పెట్టారు, అవి పలువురు సబ్ కాంట్రాక్టర్లు సంతకాలు చేసినట్లు చెప్పబడిన రశీదులు.

ఈ కేసును విచారించిన ప్రత్యేక ట్రిబ్యునల్ 1946 మే 9న అప్పీలుదారులను కుట్ర అభియోగంపై నిర్దోషులుగా కానీ లంచం ఆరోపణలపై దోషులుగా ప్రకటిస్తూ తీర్పు వెలువరించింది. ఈ తీర్పును సవాలు చేస్తూ అప్పీలుదారులు లంచం ఆరోపణలపై తమకు విధించిన శిక్షకు వ్యతిరేకంగా కలకత్తా హైకోర్టుకు, కుట్ర అభియోగంపై నిర్దోషులుగా ప్రకటించడాన్ని వ్యతిరేకిస్తూ ప్రభుత్వం అప్పీలు చేశారు. 1947 జూలై 14 నాటి వారి తీర్పు ద్వారా, గౌరవ న్యాయమూర్తులు (క్లాఫ్ మరియు ఎల్లిస్ జెజె.) అప్పీలుదారుల అప్పీళ్లను తోసిపుచ్చారు మరియు ప్రభుత్వదాన్ని అనుమతించారు. ఫలితంగా అప్పీలుదారులు కుట్ర లంచం ఆరోపణలపై దోషులుగా తేలారు.

ఆర్. డబ్ల్యుమాతమ్స్ అప్పీల్ చేయడానికి ప్రత్యేక అనుమతి కోసం ప్రివీ కౌన్సిల్ కు దరఖాస్తు చేసుకున్నారు, మరియు 1947 నవంబర్ 13 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా, క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 197 కింద అనుమతి లేకపోవడం వల్ల న్యాయ విచారణ చెల్లదు అనే ప్రశ్నపై మాత్రమే అప్పీల్ ఆమోదించబడింది. అప్పీలుదారులు ఎస్. కె.

దత్, జె. కె. బోస్, పి. ని. ఘోష్ లు ఫెడరల్ కోర్టుకు భారత ప్రభుత్వ చట్టం సెక్షన్ 205 కింద సర్టిఫికేట్ కింద అప్పీలు చేశారు మరియు వారి అప్పీలులో జారీ చేసిన ఉత్తర్వు ప్రస్తుత అప్పీల్లో వాదనకు ప్రధానంగా ఉన్నందున, దానిని కొంత వివరంగా ప్రస్తావించడం అవసరం అవుతుంది.

క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 257 యొక్క ఆవశ్యకతలను పాటించలేదని, తదనుగుణంగా నిష్పక్షపాత విచారణ జరగలేదని ఫెడరల్ కోర్టులో అప్పీలుదారులు వాదించిన కారణాలలో ఒకటి. ఈ అభ్యంతరానికి ఆధారమైన వాస్తవాలు ఇవే: 1945 జూన్ 7న ఈ ఫిర్యాదు నమోదైంది. ప్రాసిక్యూషన్ తరఫున సాక్షుల విచారణ 1945 సెప్టెంబర్ 6న ప్రారంభమై, 1946 మార్చి 29న పలుమార్లు వాయిదా పడిన తర్వాత ముగిసింది. 1946 మార్చి 27న అప్పీలుదారు జె. కె. బోస్ డిఫెన్స్ కోసం విచారించాల్సిన 15 మంది సాక్షుల జాబితాను దాఖలు చేశారు. వీరిలో ఎక్కువ మంది తాను చేసిన పనుల నిర్మాణానికి డబ్బు చెల్లించినట్లు ఒప్పుకుంటూ ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ లో రశీదులు ఇచ్చినట్లు చెప్పబడింది. దీనిపై 1946 మార్చి 29న అప్పీలుదారులు, వారి న్యాయవాదులు గైర్హాజరు కావడంతో 1946 ఏప్రిల్ 8న సమన్లు జారీ చేయవచ్చని, ఆ తేదీకి సాక్షులు అవసరమా అనే ప్రశ్నపై నిర్ణయాన్ని రిజర్వ్ చేస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేశారు. సమన్లు స్మృతి లోని 68 మరియు 69 సెక్షన్లు సూచించిన విధంగా కాకుండా సాధారణ పోస్టు ద్వారా పంపారు. 1946 ఏప్రిల్ 8న ఈ కేసును విచారణకు స్వీకరించినప్పుడు, రెండు కవర్లు డెడ్ లెటర్ ఆఫీస్ నుండి తిరిగి వచ్చాయని, మిగిలిన వాటి గురించి, వారికి ఏమి జరిగిందో చూపించడానికి ఏమీ లేదని కనుగొన్నారు. ఈ పరిస్థితిలో, ట్రిబ్యునల్ తదుపరి ప్రక్రియను జారీ చేయరాదని ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది, తరువాత రికార్డులో ఉన్న సాక్ష్యాధారాల ఆధారంగా కేసును నిర్ణయించారు మరియు లంచం ఆరోపణలపై పిటిషనర్లను దోషులుగా నిర్ధారించారు.

ట్రిబ్యునల్ అనుసరించిన విధానం స్మృతి లోని సెక్షన్ 257 కు విరుద్ధమని, ఇది తీవ్రమైన అవకతవకలకు సమానమని ఫెడరల్ కోర్టులో వాదించారు. ఈ అభ్యంతరాన్ని సమర్థిస్తూ, సెక్షన్ 257 దాని నిబంధనల్లో అనివార్యమని, అందులో పేర్కొన్న కారణాలు మినహా ఆ ప్రక్రియను తిరస్కరించలేమని, అటువంటి కారణాలేవీ లేవని, ప్రక్రియను జారీ చేయడానికి నిరాకరిస్తూ ట్రిబ్యునల్ 1946 ఏప్రిల్ 8న జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు తదనుగుణంగా చట్టవిరుద్ధమని కోర్టు అభిప్రాయపడింది.

ఉదహరించిన సాక్షులు ముఖ్యముగా ఉంటారు అని కూడా గమనించారు ఎందుకంటే వారి సాక్ష్యాలు అంగీకరించినట్లయితే, ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ నిజమైనవని రుజువు చేస్తాయి, మరియు అది కుట్ర మరియు లంచం ఆరోపణలకు సంబంధించి ప్రాసిక్యూషన్ కేసుకు వ్యతిరేకంగా ఉంటుంది. తదనుగుణంగా కోర్టు శిక్షను కొట్టివేస్తూ, "మార్చి 27 న జాబితాలో పేర్కొన్న సాక్షుల హాజరును అమలు చేయడానికి చట్టబద్ధంగా తీసుకోవలసిన అర్హత ఉన్నందున అటువంటి చర్యలు తీసుకోవడానికి అప్పీలుదారు నెం. 2 (జె. కె. బోస్) కు సహేతుకమైన అవకాశం ఇచ్చిన తరువాత మరియు కోర్టు ముందు హాజరు కాగల ఈ సాక్షుల సాక్ష్యాలను పరిగణనలోకి తీసుకున్న తరువాత" అప్పీలును తిరిగి విచారించాలని ఆదేశించింది.

1948 ఏప్రిల్ 23న ఈ తీర్పు వెలువడింది. ఈ తీర్పుకు అనుగుణంగా ఈ విషయం తిరిగి కలకత్తా హైకోర్టు వెళ్ళినప్పుడు, ఆ కోర్టు 1948 ఆగస్టు 2 న అప్పీళ్ల విచారణను ప్రివీ కౌన్సిల్ ఆర్. డబ్ల్యు మాథ్యూస్ అప్పీలును పరిష్కరించే వరకు వాయిదా వేస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది. ఆ తరువాత భారత దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చింది, ఆర్. డబ్ల్యు మాథ్యూస్ అప్పీలు చివరకు ప్రివీ కౌన్సిల్ నుండి ఈ న్యాయస్థానానికి పరిష్కారానికి బదిలీ చేయబడింది. ఆర్. డబ్ల్యు మాథ్యూస్ అప్పీలు యొక్క ఖచ్చితమైన స్థితికి సంబంధించిన సమాచారం కొంతకాలంగా లేనందున, ఆ అప్పీలును విచారించే అవకాశం చాలా దూరంలో కనిపించడంతో, రిమాండ్ అప్పీళ్లు 1951 జూన్ 11 న విచారణకు స్వీకరించాలని, 1946 మార్చి 27 నాటి జాబితాలో పేర్కొన్న సాక్షుల పరిశీలనకు అప్పీలుదారులు అవసరమైన చర్యలు తీసుకోవాలని మరియు ఆ సాక్షుల హాజరును భద్రపరచడానికి కార్యాలయం చర్యలు తీసుకోవాలని, తూర్పు పాకిస్తాన్ లో ఉన్న ఒక వ్యక్తి మినహా, హైకోర్టు 1951 ఏప్రిల్ 9 న ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది. దీని ప్రకారం 1951 మే 8న జాబితాను దాఖలు చేశారు. 1946 మార్చి 27వ తేదీ నాటి జాబితాలో పేర్లు ఉన్న 15 మందిలో కేవలం ఆరుగురి చిరునామా మాత్రమే లభించిందని, మిగతా వారి ఆచూకీ కనిపెట్టడం సాధ్యం కాదని, పనులు జరుగుతున్న సమయంలో వారు ఎక్కువగా అసన్ సోల్ కు వలస వెళ్లారని, ఆ తర్వాత అక్కడి నుంచి వెళ్లిపోయారని అందులో పేర్కొన్నారు. చిరునామాలు ఇచ్చిన ఆరుగురిలో బి. సి. ముఖర్జీ ఆర్. కె. పాల్ లకు కోర్టు సమన్లు జారీ చేసి విచారించింది.

చేతిరాత నిపుణుడు కావడంతో మూడో సాక్షి వదిలేశారు. నాల్గవ సాక్షి లియాకత్ హుస్సేన్ తూర్పు పాకిస్తాన్‌కు వలస వెళ్ళాడు, అతనిపై ఎటువంటి ప్రక్రియను జారీ చేయలేము. మరో సాక్షి నిచార్ మిస్త్రీ ఆస్పత్రిలో మరణించారు. ఆరో సాక్షి శశినాథ్ దే విషయానికొస్తే, సమన్లపై ఆయన అక్కడి నుంచి వెళ్లిపోయారని, ఆయన ఏ ప్రాంతానికి వెళ్లారో తెలియదని పేర్కొన్నారు. 1951 సెప్టెంబర్ 6వ తేదీన రిమాండ్ పై అప్పీలును విచారించిన న్యాయమూర్తులు సాక్ష్యాధారాల ఆధారంగా కుట్ర, లంచం అనే రెండు అభియోగాలు రుజువయ్యాయి అని అప్పీలుదారులు ఎస్. కె. దత్, జె. కె. బోస్ మరియు పి. సి. ఘోష్‌లను తగిన సెక్షన్లకింద దోషులుగా నిర్ధారించారు. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 134 (సి) ప్రకారం హైకోర్టు ధ్రువీకరణ పత్రం కింద ప్రత్యేక అనుమతిపై ఈ కేసు మా ముందుకు వచ్చింది.

ఈ అప్పీళ్లకు మద్దతుగా ఉన్న వాదన ఏమిటంటే, అప్పీలుదారులు తమ సాక్షులను విచారించడానికి సహేతుకమైన అవకాశం లేకపోవడం వల్ల విచారణ దెబ్బతింది కాబట్టి వారి శిక్షలు తదనుగుణంగా చెల్లవు. ఈ ఫిర్యాదు బాగా స్థాపించబడిందని మేము భావిస్తున్నాము. 1946 మార్చి 27వ తేదీ నాటి జాబితాలో పేర్కొన్న సాక్షులకు ప్రక్రియను జారీ చేయడానికి నిరాకరిస్తూ 1946 ఏప్రిల్ 8న ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వు క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 257కు విరుద్ధమని, ఆ సాక్షుల సాక్ష్యాలు కుట్ర, లంచం ఆరోపణలను ఖండించడానికి దోహదపడతాయని మరియు తదనుగుణంగా పిటిషనర్లకు ఆ సాక్షులను విచారించే అవకాశం కల్పించాలని ఫెడరల్ కోర్టు 1948 ఏప్రిల్ 23న ఇచ్చిన తీర్పులో పేర్కొంది. ఈ క్రమంలో రిమాండ్ ఉత్తర్వులకు అనుగుణంగా అప్పీలును పునఃపరిశీలించినప్పుడు పిటిషనర్లకు అలాంటి అవకాశం దక్కిందా అనేది తేల్చాల్సి ఉంది. ఇక్కడ గమనించాల్సిన ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే, 1948 ఆగస్టు 2వ తేదీన హైకోర్టు ఇచ్చిన ఉత్తర్వుల కారణంగా అప్పీలును అనుకున్నవిధంగా వెంటనే విచారణకు స్వీకరించలేదని, 1951 మే 8వ తేదీనే అప్పీలుదారులు ఈ విషయంలో చర్య తీసుకునే అవకాశం ఏర్పడిందన్నారు. కానీ అప్పటికి పరిస్థితిలో సమూలమైన మార్పు వచ్చింది. అప్పీలుదారులు తమ దరఖాస్తులో పేర్కొన్నారు.

చాలా మంది సాక్షుల ఆచూకీ లభించలేదని, మరియు ఇందులో ఆశ్చర్యపోవలసిన అవసరం లేదు. పనులు

చేపట్టబడిన బరన్‌పూర్, రాష్ట్రంలో ఒక మూలన ఉన్న ఒక చిన్న పట్టణం, ఇది కేవలం స్థానిక కార్యకలాపాల కారణంగా మాత్రమే ఇది ప్రాముఖ్యత సంతరించుకుంది. స్థానిక పనులను నిర్వహించడానికి కాంట్రాక్టర్లు మరియు ఉప-కాంట్రాక్టర్లు అన్ని వైపుల నుండి ఆ ప్రదేశానికి తరలివచ్చారు, మరియు 1945 చివరి నాటికి యుద్ధం ముగిసినప్పుడు మాదిరిగా పరిస్థితి మారినప్పుడు వారు అక్కడి నుండి వెళ్లిపోవడంలో నమ్మగూడనిది ఏమీ లేదు. దాంతో పాటు మరో చిక్కు వచ్చిపడింది, 1947 లో, భారత స్వాతంత్ర్యం ఫలితంగా రెండు రాజ్యములు ఉనికిలోకి వచ్చాయి మరియు బెంగాల్ విభజన జరిగింది. ఈ కాంట్రాక్టర్లలో కొందరు తూర్పు పాకిస్తాన్ కు చెందినవారు లేదా అక్కడే స్థిరపడినవారు ఉండడం అసంభవం కాకపోవచ్చు.

1946 మార్చి 27న ఇచ్చిన సాక్ష్యుల జాబితా అంతా కల్పితం కాదని, వారిలో ఇద్దరు డివిజన్ లో సాక్ష్యాలు ఇచ్చారని, మూడో వ్యక్తి ఆసుపత్రిలో మరణించారని స్పష్టమవుతోంది. జాబితాలో పేర్కొన్న సాక్షుల్లో కొందరు నిజమైన వ్యక్తులు అని రుజువైతే, మిగిలిన వారు కల్పిత వ్యక్తులు అని ధృవీకరించే ఆధారాలు లేవు. వాస్తవానికి, ఇద్దరు సాక్షులైన ముఖర్జీ మరియు హాల్ యొక్క సాక్ష్యం ఏమిటంటే, ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ లో పేర్లు ఉన్న కొంతమంది సబ్ కాంట్రాక్టర్లు వాస్తవానికి అక్కడ పనిచేస్తున్నారు. హోదా గల వ్యక్తులు కాదనే కారణంతో వారి సాక్ష్యాలను గౌరవ న్యాయమూర్తులు తిరస్కరించారు; కానీ ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ కింద అప్పీలుదారులు సబ్ కాంట్రాక్టర్లకు చెల్లింపులు చేశారా అనే ప్రశ్నకు, ఉత్తమ సాక్ష్యం ఆ వ్యక్తులది మాత్రమే అవుతుంది. జాబితాలో పేర్కొన్న ఇతర వ్యక్తులు రోడ్డుపై పనిచేయడం చూశామని, ఆ వ్యక్తులు కల్పితం అయి ఉండవచ్చని ఇద్దరు సాక్షులు చెప్పినప్పుడు వారు నిజం మాట్లాడటం లేదేమో, కానీ వారు నిజమైన వ్యక్తులు కావచ్చు, అసాధారణ పరిస్థితులలో వారి ఆచూకీని కనుగొనలేకపోయారు. వారిలో ముగ్గురు వాస్తవమైన వారు కాబట్టి మిగిలిన వారు కల్పితం అనే అభిప్రాయానికి రావడం సురక్షితం కాదు, మరియు వారు అప్పీలుదారుల తప్పు లేకుండా విచారించలేని నిజమైన వ్యక్తులు అయితే, ఈ సాక్షుల సాక్ష్యాలు తీసుకోకుండా నిందితులను శిక్షించడం తీవ్రమైన అన్యాయం జరుగుతుంది. ఈ పరిస్థితికి అప్పీలుదారులను నిందించలేము, 1946 ఏప్రిల్ 8వ తేదీన ట్రిబ్యునల్ జారీ చేసిన తప్పుడు ఉత్తర్వు, 1948 ఆగస్టు 2వ తేదీన ఆర్. డబ్ల్యూ. మాతమ్స్ అప్పీలు పూర్తయ్యే వరకు అప్పీలును వాయిదా వేస్తూ హైకోర్టు ఇచ్చిన ఉత్తర్వు ఫలితమది.

అప్పీలుదారుల నేరం రుజువైందని నిర్ధారణకు వచ్చిన గౌరవ న్యాయమూర్తులు, బిల్లు ఆమోదానికి సంబంధించిన ఉత్తర్వులు, ముఖ్యంగా 1943 జనవరి 23న ఎస్.కె.దత్ రాసిన ఉత్తరం, ఎగ్జిబిట్ 18, జరిగిన పని పూర్తి కావడానికి 1942 జూలైలో మరియు ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ కింద చెప్పబడిన చెల్లింపులు, 1943 మార్చి 17 తర్వాత, మధ్యమధ్య దీర్ఘవిరామం వల్ల బాగా ప్రభావితమయ్యారు. ఇతర కారణాల వల్ల ఈ కేసును ప్రాసిక్యూషన్ కు అనుకూలంగా మార్చారు. రికార్డులో ఉన్న సాక్ష్యాలు అప్పీలుదారుల పై బలమైన కేసును రుజువు చేస్తాయని అంగీకరించాలి. అయితే, ఫెడరల్ కోర్టు చెప్పినట్లు, ఎగ్జిబిట్ 27 సిరీస్ ఆ కేసును ఖండించడానికి మంచి సాక్ష్యాలను అందిస్తే ఆ పత్రాలతో సంబంధం ఉన్న సాక్షుల విచారణ ప్రక్రియను జారీ చేయడానికి కోర్టు నిరాకరించడం ద్వారా, అప్పీలుదారులకు దానిని ఖండించే అవకాశాన్ని కోల్పోయారు. అప్పీలుదారుల వాదనలోని మెరిట్ గురించి ఎవరైనా ఏమనుకున్నా, వారి సాక్ష్యాలను సమర్పించడానికి వారికి అవకాశం ఇవ్వకుండా వారిని దోషులుగా నిర్ధారించలేరు, మరియు వారికి దానిని నిరాకరించారు, నిష్పాక్షిక విచారణ జరగలేదు, మరియు అప్పీలుదారులు ఎస్. కె. దత్, జె. కె. బోస్ మరియు వి. సి. ఘోష్ ల శిక్ష చెల్లదు. ఫలితం దురదృష్టకరం కావచ్చు. న్యాయం జరిగేలా రూపొందించిన విధివిధానాలను కచ్చితంగా పాటించాలని, వాటిని ఉల్లంఘించకుండా చూడటంలో న్యాయస్థానాలు జాగ్రత్తపడాలి. అప్పీళ్లు అనుమతించబడతాయి మరియు అప్పీలుదారులు నిర్దోషులుగా విడుదల చేయబడతారు.

అప్పుడు ఆర్. డబ్ల్యూ. మాథమ్స్ అప్పీల్ మిగులుతుంది. క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 197 కింద అనుమతి లేకపోవడం వల్ల విచారణ సక్రమంగా జరగలేదా అనే ప్రశ్నకు మాత్రమే పరిమితమైన ప్రివీ కౌన్సిల్ 1947 నవంబర్ 13 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా ఆయనకు హాజరు కావడానికి ప్రత్యేక అనుమతి ఇచ్చిందని ఇదివరకే పేర్కొన్నారు. మరి ఒక 1948 ఆగస్టు 5 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా, క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 257 ఉల్లంఘన జరిగిందనే వాదనను లేవనెత్తడానికి అప్పీలుదారునకు అనుమతించడం ద్వారా ప్రివీ కౌన్సిల్ అప్పీల్ పరిధిని విస్తరించింది. ఆయన అప్పీల్ లో నిర్ణయించాల్సినవి ఈ రెండు అంశాలు. కుట్ర లంచం ఆరోపణలపై అప్పీలుదారుని పై చర్య తీసుకోవడానికి సెక్షన్ 197 కింద అనుమతి అవసరమా అనే ప్రశ్న ఇప్పుడు *హెచ్. హెచ్. బి. గిల్* v. *ది కింగ్* (1) మరియు *ఫణీంద్ర చంద్ర నియోగి* v. *ది కింగ్* (1) లోని జ్యుడీషియల్ కమిటీ నిర్ణయాలతో ముగిసింది, మరియు ప్రతికూలంగా

సమాధానం ఇవ్వాలి. క్రిమినల్ ప్రక్రియా స్మృతి లోని సెక్షన్ 257 ఉల్లంఘన జరిగిందా, నిష్పక్షపాత విచారణ నిరాకరణ జరిగిందా అనే ప్రశ్నకు ఇప్పటికే ఇచ్చిన కారణాల వల్ల అవుననే సమాధానం చెప్పాలి, మరియు అప్పీలుదారు యొక్క నేరారోపణను ఆ కారణంగా రద్దు చేయాలి . అతని అప్పీల్ కూడా అనుమతించబడుతుంది మరియు అతనికి అనుకూలంగా నిర్దోషిగా విడుదల చేయాలనే ఉత్తర్వు ఉంటుంది.

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.